

Od wyjścia do Pamiątki

Baranek Boży

„I widziałem pośrodku między tronem a czterema postaciami [...] stojącego Baranka jakby zabitego” — Obj. 5:6.

Pierwszy baranek paschalny uwolnił od śmierci pierworodnych Izraelitów, którzy byli pod ochroną jego krwi, a ostatecznie cały Izrael. Kolejne Paschy były corocznymi obchodami tej pierwszej Paschy, mającymi na celu upamiętnienie wyzwolenia całego Izraela (a także wielu innych ludzi, którzy dołączyli do nich).

Baranek paschalny w Egipcie był obrazem (alegorią) Jezusa Chrystusa, który „zakosztował śmierci za każdego”. Od tamtego czasu co roku zbieramy się, aby wspominać Jego ofiarę: „to czyńcie na pamiątkę moją” (2 Mojż. 12:1-6; 2 Mojż. 12:14; 5 Mojż. 16:1-6; Hebr. 2:9; Rzym. 5:18-19; Łuk. 22:19; 1 Kor. 11:24-25).

Wyjście i Boski Plan

Wyjście z Egiptu ma głębsze znaczenie dla dzisiejszego czytelnika. Psalmi wspominają plagi w Egipcie i Boże wybawienie przez morze (Psalm 105:26-37, 136:10-15). Werset Objawienia 11:6 przepowiada, że pierwsza plaga egipska – zamiana wód w krew – jest obrazem wydarzenia, które miało miejsce długo po wyjściu z Egiptu. Rozdziały 15-16 umiejscawiają pozaobrazowe siedem ostatnich plag po otwarciu świątyni, które było początkiem zmartwychwstania świętych po powrocie Chrystusa.

Apostoł Paweł opisał przeprowadzenie Izraela pod wodzą Mojżesza przez morze jako chrzest ludu „w Mojżesza”. Następnie stwierdza, że była to figura (alegoria, przykład, figura) rzeczy przyszłych. „A to wszystko [...] jest napisane ku przestrodze dla nas, którzy znaleźliśmy się u kresu [wypełnienia] wieków” – 1 Kor. 10:1-2, 11.

Krótko mówiąc, Mojżesz, który przybył do Egiptu, jest obrazem Jezusa i Jego Pierwszego Adwentu. Egipt symbolizuje obecny, zły świat, a dziesięć plag rozpoczyna się wraz z Pierwszym Adwentem Jezusa i kończy się podczas Jego Drugiego Adwentu. Zabicie baranka paschalnego odpowiada ofierze prawdziwego Baranka Bożego, Jezusa Chrystusa. Wybawienie pierworodnych Izraela oznacza wybawienie Kościoła Pierworodnych podczas Drugiego Adwentu Chrystusa, a śmierć egipskich pierworodnych odpowiada ostatecznemu zniszczeniu władców pod koniec tego wieku. Siedmiodniowe

święto Paschy w rzeczywistości rozpoczyna się wraz z wyzwoleniem świata przez zmartwychwstanie w tysiącletnim Królestwie Chrystusa (Podsumowano to w *Wykładach Pisma Świętego*, tom VI, *Nowe Stworzenie*, pierwsze trzy strony Wykładu 11, „Pascha Nowego Stworzenia”).

Dziesięć plag można podzielić na dwie grupy: pierwsze trzy plagi są wymierzone tylko za pośrednictwem Aarona i dotyczą zarówno Egipcjan, jak i Izraelitów. Ostatnie siedem plag jest wymierzone przez Mojżesza, a Jahwe oddziela swój lud od ludu faraona. Dziesięć plag obejmuje Wiek Ewangelii. Kiedy Mojżesz przejmując główną rolę podczas siedmiu ostatnich plag, przedstawia on Chrystusa, który po swoim powrocie odgrywa decydującą rolę w walce ze złem obecnego złego świata (Czterdzieści lat później Jozue maszeruje z kapłanami wokół Jerycha przez siedem dni i siedem razy ostatniego dnia. Wiek Ewangelii często jest dzielony na siedem etapów („dni ostatnie”), podczas gdy siedem czasów **dni ostatecznym** sugeruje, że siedem ostatnich plag obejmuje „ostateczny dzień” Wieku Ewangelii – jego żniwo). W tym samym czasie Bóg Jahwe oddziela swój lud, wzywając go do opuszczenia Babilonu: „Wydźcie z niego, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jego grzechów i aby was nie dotknęły plagi na niego spadające” (Obj. 18:1-4).

Co mogą przedstawiać pierwsze trzy plagi? Każda z nich powinna reprezentować wydarzenia pomiędzy pierwszym a drugim przyjściem Chrystusa, które miałyby szkodzić światowemu porządkowi, a jednocześnie nie uwalniać wiernych chrześcijan od prześladowań. Autor ten sugeruje, że pierwsze trzy plagi to upadek Cesarstwa Rzymskiego, reformacja oraz rewolucja francuska.

Po wyzwoleniu Izraela spod egipskiej niewoli, obchodzono siedmiodniowe Święto Przaśników, które składało się z trzech części.

Pierwsze trzy dni Mojżesz prowadził Izrael na skraj pustyni i nad brzeg morza.

Czwartego dnia faraon i jego wojska ponownie zagrozili Izraelowi, jednak zgodnie z Bożym poleceniem Mojżesz rozdzielił morze, umożliwiając Izraelowi bezpieczne przejście. Faraon i jego wojska próbowali przejść, ale utknęli i zostali zniszczeni (2 Mojż. 14:1-28).

Następnie Izrael wędrował przez trzy dni po pustyni, aby spełnić swoje pierwotne zadanie i złożyć ofiarę Jahwe, swojemu Bogu (2 Mojż. 7:2, 16; 8:20, 27).

Przez pierwsze trzy dni Święta Przaśników Izrael nie był

już pod wpływem faraona i kwasu zepsucia, co może symbolizować Tysiącletnie Królestwo Chrystusa. Spotkanie z faraonem i jego zastępami przedstawia Szatana, który został uwolniony na krótki czas, aby podjąć ostatnią próbę zniszczenia ludu Bożego. Szatan i jego armia zostaną jednak ostatecznie zniszczeni we wtórej śmierci (Obj. 20:7-10). Ostatnie trzy dni święta przedstawiają zatem doskonałe wieki wieczności – wieki wieków (powszechnie tłumaczone jako „na wieki wieków”), kiedy cały udoskonalony świat będzie służył Bogu Jahwe na zawsze.

Tak więc baranek paschalny i następujące po nim Święto Przaśników ukazują nam, że Boski Plan Wieków doprowadzi świat ludzkości do wiecznej harmonii z Bogiem.

Księga Wyjścia skupia się na baranku paschalnym

Biblijny opis dziesiątej i ostatniej plagi jest bardziej szczegółowy niż którejkolwiek z pozostałych plag (2 Mojż. 11-12). Baranek paschalny miał być samcem bez skazy. Jezus jest „Barankiem Bożym” (Jan 1:29; Obj. 5:5-6), „świętym, niewinnym, nieskażonym, odłączonym od grzeszników” (Hebr. 7:26). To właśnie ofiara naszego Baranka Paschalnego ma na celu wybawienie nie tylko wiernego Kościoła, ale również całego świata od śmierci.

Baranek miał być upieczony: „Nie jedzcie z niego nic surowego ani ugotowanego w wodzie, lecz tylko upieczone na ogniu w całości”. Jezus nie wzbraniał się przed złożeniem pełnej ofiary ze swojego życia ani podczas swojej służby, ani na krzyżu. Jedzeniu baranka paschalnego miały towarzyszyć „przaśniki” i „gorzkie zioła” (2 Mojż. 12:8). Pełny poświęcenia chrześcijanin musi przyjmować tylko nieskażone nauki, które pochodzą z Biblii, będącej Słowem Bożym. Opisuje ona dobrowolną ofiarę Jezusa Chrystusa jako „okup za wszystkich”, przez którą „zakosztował śmierci za każdego”. Przez Niego

Bóg „otrze wszelką łzę z oczu ich i śmierci już nie będzie” (1 Tym. 2:6; Hebr. 2:9; Obj. 21:3-4).

„Jeść je będą z [...] gorzkimi ziołami” (2 Mojż. 12:8). Jezus powiedział: „Wspomnijcie na słowo, które do was powiedziałem. Nie jest sługa większy nad pana swego. Jeśli mnie prześladowali i was prześladować będą” (Jan 15:20). Nie powinniśmy się wzdragać przed gorzkimi doświadczeniami, jeśli wynikają one z wiernego naśladowania przykładu naszego Pana.

Pamiętka baranka paschalnego

W ujęciu obrazowym lub symbolicznym, baranek paschalny był centralnym punktem wybawienia całego Izraela z niewoli. Ten dzień ofiary i wyzwolenia nigdy nie miał zostać zapomniany. „Dzień ten będzie wam dniem pamiętym i będziecie go obchodzili jako święto Pana; będziecie go obchodzili przez wszystkie pokolenia jako ustanowienie wieczne” – 2 Mojż. 12:14. Obrzędy te nie miały na celu powtórzenia Wyjścia, ale coroczne przypomnienie Pańskiego wyzwolenia z niewoli.

Zabicie izraelskiego baranka paschalnego przedstawiało ofiarę Jezusa Chrystusa, naszego Baranka Paschalnego. Jego ofiara wybawi cały świat z niewoli grzechu i śmierci. Podobnie nasze coroczne obchody Pamiętki nie są powtórzeniem ofiary Chrystusa, ale przypominają nam o ofierze, którą Chrystus złożył „raz na zawsze” (Hebr. 7:27). „A zatem, jak przez upadek jednego człowieka przyszło potępienie na **wszystkich** ludzi, tak też przez dzieło usprawiedliwienia jednego przyszło dla **wszystkich** ludzi usprawiedliwienie ku żywotowi. Bo jak przez nieposłuszeństwo jednego człowieka **wielu** stało się grzesznikami, tak też przez posłuszeństwo jednego **wielu** dostąpi usprawiedliwienia” – Rzym. 5:18-19. „To czyńcie na pamiętkę moją” (Łuk. 22:19).

James Parkinson